

Käyn tunteideni hautausmaalle Joita omasin elämälle Tyhjä mieleni janoaa Itsensä saada tuntemaan Nurmella vaeltaa haamuja He ovat ystäviä unohtuneita On liian monta aamua Kun sain heidän kanssaan puhua Aion tunteeeni maasta nostaa Rakkaus, ilo, toivo En tiedä mistä aloittaa! Rakkauden haudalle unohdun Menneitä muistelemaan On maa rikka ruohoihin umpeutunut On kauan hautauksesta aikaa Lyön lapioni vasten maata Routa vastaan laittaa Aion rakkauden itselleni taata En anna minkään lannistaa Kaksi metriä syvältä Löydän karun arkun Raadon sen sisältä Johon puhallan elämän alun Ilon ja toivon esiin kaivan Vihan ja katkeruuden jätän maahan Tämän paikan voin hetkeksi unohtaa Kun seuraavan kerran vierailen Toivottavasti katkeruuden maahan hautaan